

PROLOGAS

Prieš keletą meškų metų tolimajame Peru *kažkas* čežėjo.

„Kažką“ slėpė aukšti augalai vešliame debesis siekiančio miško pomiškyje. Staiga „kažkas“ stabtelėjo... pauostė... ir iškišo galvą pro augmeniją. Tai buvo... mažas meškiukas su didele raudona tropikų gėle ant galvos, kuri atrodė kaip skrybėlė. Meškiukui priešais nosį kabėjo nuostabus auksinis apelsinas. Išvydusios sultingą vaisių meškiuko akys išsiplėtė.

Apelsinas kabėjo pačiame ilgos liaunos šakos gale. Virš labai stataus šlaito! Tačiau pagunda vaisių

nuskinti buvo tokia didelė, kad meškiukas pradėjo kopti link jo. Jau tuoj pasieks. Jei dar pasistiebtų kiek aukščiau...

TREKŠT!

Šaka LŪŽO ir...

AAAAAAA!

Meškiukas nulėkė stačiu šlaitu žemyn.

– Ach! Uf! Oi! – šaukė meškiukas.

PLIŪKŠT!

Jis įkrito į kalnų upelį ir greitai buvo srovės nuneštas tolyn. Dar bandė stvertis už pakrantės žolių... tėkmė buvo per stipri.

Tik staiga...

ŠLUMŠT!

Meškiukas paskendo tamsoje. Jis įkrito į ugnikalnio tunelį!

– RRRRRRRRRR! – negarsiai suriaumojęs vargšas mažylis skriedamas per vingiuotą aidintį tunelį žemyn link šviesos, kuri vis artėjo ir artėjo, kol...

PŪKŠT!

Jis šovė tiesiai iš duobės uolos šlaite ir pūkštelėjo į dar didesnę upę! Putojančiuose vandenyse meškiukas gaudė orą ir tik iš paskutiniųjų įsikibęs į rąstą sugebėjo išsilaikyti.

* * *

Saulė leidosi, o upė vingiavo per kanjoną neįsivaizduojamai stačiais krantais. Vargšas mažylis prisispaudė prie rąsto ir susirūpinęs dairėsi aplinkui.

– Rrrrrrrr... – drebėjo supratęs, koks jis mažas šiame neaprėpiamame kraštovaizdyje. Galų gale meškiukas užmigo ant rąsto, o galinga upė nešė jį vis toliau nuo namų.

Staiga bangos sumažėjo, ir meškiuką pažadino stiprėjantis gaudesys. Mažylį apėmė siaubas susivokus, kad girdi milžinišką krioklį, prie kurio kas sekundę artėja! Banga nuvertė jį nuo rąsto. Jis kosėjo ir prunkščiojo stengdamasis išsilaikyti paviršiuje. Apimtas panikos meškiukas jau grimzdo bangose, tik...

– RRRRRRRR! – suriaumojo, kai suaugusi meška ištiesė leteną, čiupo jį už letenėlės ir ištraukė iš vandens.

Suaugusi meška prisistatė esanti teta Liusė. Ji nusivedė meškiuką į savo gražų atogrąžų miško namelį medyje ir jaukiai apkamšė antklode. Davė sumuštinį su marmeladu ir meškiukas dėkingas jį paėmė, nes buvo labai alkanas.

– Iš kur tu atkeliavai? – paklausė teta Liusė.

Mažylis nieko neatsakė, tik patenkintas kramsnojo sumuštinį.

– Gerai, kad dabar tu čia, – pasakė teta Liusė.

Mažylis nurijo ir mielai suriaumojo.

Teta Liusė nusišypsojo.

– Išties! – pasakė ji. – Jei kada nors vėl pasiklysi, tik suriaumok, ir aš atsiliėpsiu. Išgirsiu tave... kad ir kaip toli būtum...

PIRMAS SKYRIUS

PRAŠOM ŠYPSOTIS!

Po keleto meškų metų tas pats mažasis meškinas užaugęs gyveno Londone su Braunų šeima...

Padingtono stotis buvo pilna skubančių žmonių. Visi zujo užsiėmę savais reikalais ir niekas neatkreipė dėmesio į keistą girgždesį fotokabinoje. Iš tikrųjų fotokabina atrodė tuščia... kol iš jos išlindo meškiuko galva. Čiagi Padingtonas! Jis susikaupęs bandė pakelti taburetę į reikiamą aukštį.

– Šiek tiek per aukštai... – dar kiek pareguliuo. – Pažeminkim... O, tobula!

Padingtonas iš ausies išsitraukė vieno svaro monetą. Ant jos buvo nemažai ausų sieros, bet

meškiukas vis tiek įdėjo ją į aparatą. Tačiau –
BRINKT! – nepriimta moneta iškrito lauk.
Padingtonas susiraukė ir pamėgino dar kartą.
BRINKT! Tas pats.

„Vienas vargas, – pagalvojo Padingtonas ir papūtė
monetą. – O jei patrinčiau ją tarp letenų?“

Ir vėl įdėjo monetą – DZINGT! – pasisėkė!
Aparatas atgijo ir pasigirdo malonus balsas:

– Ačiū, kad naudojates „Mano nuotrauka“.

– Prašom, – atsakė Padingtonas. – Dėkui, kad
fotografuojate.

Padingtonas kruopščiai pasitaisė skrybėlę ir
sustingo pozuodamas.

– Atkreipiame dėmesį, kad galvos apdangalai
neleidžiami, – pasigirdo įrašytas balsas.

– Šit kaip? – Padingtonas greitai nusiėmė skrybėlę
ir vėl sustingo.

– Atkreipiame dėmesį, kad galvos apdangalai
neleidžiami, – pakartojo balsas.

– Oi, – sutriko Padingtonas. Jis palietė galvą ir
suprato, kad atsarginis sumuštinis su marmeladu vis
dar ant galvos, tad pačiupo jį ir suvalgė.

Balsas pasakė:

– Įsitikinkite, kad jūsų veidas telpa į raudoną
apskritimą.

Paddingtonas susiraukė.

– Atsiprašau?

– Fotografuojame po 3... 2... 1...

Paddingtonas paskubomis pasilenkė ir prispaudė veidą prie raudono apskritimo ant stiklo.

BLYKST!

Aparatas nufotografavo prispaustą Paddingtono veidą! Jis buvo toks sutrikęs, kad staigiai atsilošė ir apsisuko su taburete, todėl ji pažemėjo, o meškiukas dingo iš objektyvo.

BLYKST!

Fotoaparatas nufotografavo Paddingtono užpakalį! Jis nulipo nuo taburetės, atrodydamas labai netvarkingai.

– Lukterkit! – sušuko jis keldamas taburetę į reikiamą aukštį. Bet jis pasuko sėdynę taip greitai, kad ji liko jo rankoje!

„Oi, kas dabar bus?“ – spėjo pagalvoti meškiukas, ir jį apakino trečias blyksnis.

Vėl virsdamas jis ranka sumojavo ore bandydamas sugriebti taburetę, bet, pasirodo, taburetės koja buvo įstrigusi pinigų angoje.

BLYKST!

Paskutinėje nuotraukoje neryškiai matėsi Paddingtono viršugalvis. Jis ištraukė taburetę, o kartu

su ja ir pinigų dėžutės dangtelį! Monetos pabiro po fotokabiną. Padingtonas pasibaisėjo. Jis pabandė gražinti monetas į angą, o tuomet vėl pasigirdo balsas:

– Jūs sumokėjote už dvylika... dvidešimt šešias... keturiasdešimt aštuonias nuotraukas...

Fotokabina pradėjo nevaldomai siūbuoti ir mirksėti. Padingtonas patraukė užuolaidą į šalį ir išlindo visiškai apakintas.

BUM!

Meškiukas iškart įvirto į šalia stovintį laikraščių kioską ir atsidūrė laikraščių krūvoje ant grindų. Tačiau išlindus iš krūvos jam palengvėjo, nes letenoje rado paso nuotraukų juostelę – ir nieko tokio, kad nuotraukose atrodė kiek suplotas.